

Volwassen lopen doen

Door Clemens Geenen

Jan was net op tijd weg. Net vóór de laatste schooldag van de examenkandidaten ging hij met pensioen. Gelijk had hij. Het was dan misschien de laatste schooldag van het jaar, maar al jarenlang ook de vervelendste. Als coördinator van de mavo-afdeling had ik al heel wat problemen gehad met dronken leerlingen, opgebroken fietspaden, gebarricadeerde schoolpoorten en spandoeken met laatste wraakacties richting impopulaire leraren. Als kersvers locatieleider en opvolger van Jan, zou ik dit klusje echter wel klaren.

Ludiek, maar niet door de beugel

Het beginnersgeluk was met mij. De laatste schooldag viel reuze mee. Voor het eerst in jaren hadden we een ludieke, gezellige en niet vandalistische generatie. Natuurlijk was de poort weer geblokkeerd, maar met één knip had de conciërge dat obstakel geslecht. En natuurlijk waren er de onvermijdelijke leuzen op het schoolplein en op de muren. De teksten waren echter allerm minst vijandig en bovendien niet met verf maar met stoepkrijt aangebracht.

In mijn eerste directievergadering was de reactie van de eindverantwoordelijk schoolleider echter heel wat vijandiger. Dit kon niet door de beugel en moest flink worden aangepakt. De leerlingen moesten de boel schoon maken en de schade zou op hen verhaald worden. Aan mij de opdracht om middels krachtig leiderschap leerlingen en hun ouders op de hoogte te brengen. De lijn van mijn baas stevig doortrekkend riep ik de leerlingen tot de orde. Dat stuitte op veel weerstand, “het viel toch allemaal reuze mee.” Ook de ouders begrepen mijn barse toon aan de telefoon niet, “het waren nog kinderen, er was toch niets vernield, u houdt toch ook wel van een geintje.”

Wie is de baas?

Zachte heelmeeesters maken stinkende wonden, dus ik liet mijn leiderschap gelden. Alles werd keurig opgeruimd en de orde was met harde hand hersteld. Een maand later zat ik, voor het eerst met stropdas, op de eerste rij tijdens de diploma-uitreiking. Natuurlijk hield ik een lovende feestrede, deelde ik stralend diploma's uit en repte ik met geen woord over die laatste schooldag. Nog enkele minuten en ook de eerste diploma-uitreiking onder mijn krachtig leiderschap was tot een goed einde gekomen. Het laatste woord was aan Jasmijn, één van de 'raddraaiers'. Namens de leerlingen bedankte zij alle personeelsleden voor vier fantastische jaren. En als laatste richtte Jasmijn zich tot mij. Ze keek me indringend aan en liet een korte pauze vallen. “Wie is hier de baas,” dacht ik nog. *“Tenslotte wil ik meneer Geenen nog bedanken. Hij stond bijna vier jaar lang altijd voor ons klaar om ons te helpen, het is wel jammer dat hij aan het eind ineens zo volwassen ging lopen doen.”* Jasmijn riep me op het podium en overhandigde mij als niet mis te verstane hint een spons en een emmertje stoepkrijt. Lachend als een boer met kiespijn verliet ik het podium weer.

Mijn collega's spraken er na afloop schande van en vroegen mij of ik dit niet een vervelend einde van een feestelijke avond vond. Ik lachte echter breeduit en niet meer als de spreekwoordelijke boer. Al mijn trainingen, coachgesprekken en reflectiegesprekken met collega's hadden niet voor elkaar gekregen wat Jasmijn in één minuut gelukt was. Zij gaf mij de juiste feedback op het juiste moment. Ze doorzag mijn onnatuurlijk leiderschap als geen ander en nog beter: Zij benoemde het ook. Had ik toen maar Jasmijns lef gehad, dan was ik diezelfde avond nog naar haar huis gereden en had ik in het pikkedonker op haar straat gestoeptkrijt: DANK JE JASMIJN!

Clemens Geenen / clemensgeenen@ziggo.nl
Docent Pedagogische Tact Nivoz